

10 metų

Svajonų
ROMANAI

kartu!

Aistra

MAUREEN CHILD

Po darbo valandų...

© 2016 geguže–birželis

16.vgute.lt

Maureen Child
(Mauryn Čaid)

PO DARBO VALANDŲ

Romanas

Versta iš Maureen Child, After Hours with her Ex,
2015

© Maureen Child, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0056-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Gali grįžti namo, - burbėjo Semas Vajetas, žiūrėdamas į pagrindinį šeimos kurorto pastatą. - Tik kažin ar kas nors apsidžiaugs tave pamatęs.

Ir ko jiems džiūgauti? Jis paliko Snou Vistą Ju-toje prieš dvejus metus, kai mirė brolis dvy-nys. Jo šeimai, kurią taip pat paliko, teko rū-pintis sumaištimi po brolio mirties.

Semą išvarė kaltė. Ir grįžti neleido. O dabar jau kitoks kaltės jausmas parvedė namo. „Gal metas, - tarė sau vyras. - Laikas susigrumti su šį kalną gaubiančiais vaiduokliais.“

Viešbutis atrodė taip pat. Grubiai tašyti rąs-tai, pilkas, vėjo nugairintas erdvus priebutis, kuriame pristatyta medinių krėslų su ryškias-palvėmis pagalvėlėmis. Pastatas trijų aukštų. Vajetai trečiąjį pristatė tik prieš keletą metų - ten įsikūrusi šeima. Svečių kambariai užėmė pirmus du aukštus, tame pačiame sklype buvo ir keletas namelių, kuriuose svečiai turėdavo daugiau privatumo ir vaizdą, kurio vertės ne-nuginčysi.

Vis dėlto dauguma į Snou Vistą atvažiuojan-čių paslidinėti turistų apsistodavo viešbučiuo-

se už kokios mylios nuo kalno. Vajetų viešbutis negalėjo priimti jų visų. Prieš keletą metų Semas ir jo brolis dvynys Džekas kūrė planus plėsti viešbutį, pastatyti daugiau trobelių, užpildyti šeimai priklausantį plotą Jutos kalnuose. Semo tėvai – Bobas ir Konė – noriai palaikė idėją, bet dabartinis vaizdas rodo, kad viltys plėstis žlugo, kai Semas paliko kalnus. Bet juk tada žlugo daug dalykų, ar ne?

Semas tvirtai suspaudė bajinę kuprinę velniškai trokšdamas pabėgti nuo maniakiškai persekiojančių minčių. Sugrįžti namo nebus lengva. Tačiau sprendimas priimtas. Laikas susitikti praeitį.

– Semai!

Balsas pažįstamas. Tiesiai prie jo sparčiai žingsniavo sesuo Kristė. Vilkėjo žaliai mėlyną striukę su gobtuvu, slidininko kelnes buvo suklišusi į juodus batus, viršuje papuoštus juodu kailiu. Didelės mėlynos akys spindėjo – ne itin draugiškai. „Po velnių, – mintyse tarė Semas, – parado juk ir nesitikėjau?“

– Labas, Kriste.

– Labas? – Ji priėjo prie brolio, pakėlė galvą ir prisimerkusi pažvelgė jam į akis. – Tiek tegali? „Labas, Kriste?“ Po dvejų metų?

Sesers pyktį jis priėmė ramiai. Semas žinojo, kas laukia grįžus namo, todėl pats metas spręsti nesutarimus.

- Ką norėtum, kad pasakyčiau?

Ji suprunktė.

- Gal kiek per vėlu klausinėti, ko noriu? Jei rūpėtų, būtum paklausęs prieš mus palikdamas.

Sunku ginčytis. O iš sesers veido matyti, kad ir bandyti nėra prasmės. Prisiminęs, kaip kitados Kristė žiūrėjo į jį ir Džeką, Semas suvokė, kad, nors pripažinti nelengva, jo, kaip didvyrio, laikas praėjo. Žinoma, pats visa tai nuritino nuo skardžio.

Tik namo grįžo ne to. Sprendimų keisti neketino. Tada padarė tai, ką privalėjo, - ir šiandien tą patį padarys.

- Tuomet būčiau paliepusi neišeiti. - Kristė žiūrėjo jam į akis, Semas matė, kaip jos akyse suspindo ašaros. Sesuo tankiai sumirksėjo pasiryžusi jas sulaikyti - už tai Semas jautėsi dėkingas. - Palikai mus. Tiesiog išėjai. Tarsi nė vienas neberūpėtume...

Jis išpūtė orą, numetė bajorinį krepšį ir rankomis persibraukė plaukus.

- Aišku, kad svarbūs. Jūs visi. Tikrai.

- Kalbėti lengva, ar ne, Semai?

Ar bus geriau, jei paaiškins, kad vis norėjo paskambinti į namus?

„Ne“, - atsakė pats sau. Juk vis tiek nepaskambino. Išvis buvo nepasiekiamas - jei neminėsime keleto atvirukų, iš kurių namiškiai žinojo, kur jis tuo metu nuklydęs, kol motina praėjusią savaitę atsekė jo pėdsakus Šveicarijoje.

Ir dabar Semas nenutuokė, kaip mama jį surado. Tikslą turinti Konė Vajet - jėga, su kuria tenka skaitytis. Gali būti, kad apskambino visus miesto viešbučius, kol jį rado.

- Klausyk, nesivelsiu į ginčus. Tik ne dabar. Pirmiausia pasimatysiu su tėčiu. - Semas kiek patylėjo, tada paklausė: - Kaip jis?

Kristės akyse blykstelėjo baimė, tačiau ją bemat užgesino nauja pykčio banga.

- Gyvas. Gydytojai sako, kad pasveiks. Bet liūdna, kad tave namo parviliojo tik jo širdies priepuolis.

Dar geriau.

Sesers įsiūtis lyg ir atslūgo, ji nuleido balsą ir pažvelgė į kalnus:

- Buvo baisu. Mama laikėsi kaip uola - kaip visada, bet buvo baisu. Išgirdus, kad čia tik

perspėjimas, pasidarė kiek ramiau, bet vis tiek...

Sesuo nutilo, bet Semas ir pats galėjo užbaigti sakinį. Perspėjimas reiškia, kad šeima dabar žiūri į Bobą kaip į gyvą granatą, tik ir bijo, kad nesprogtų. Turbūt varo tėvą iš proto.

- Kad ir kaip būtų, - kalbėjo Kristė peilio aštrumo tonu, - jei tikiesi sutiktuvų, teks nusivilti. Mes per daug užsiėmę.

- Nereikia. - Bet, po velnių, Semui ne tas pats, kad mažajai sesutei jis toks nesvarbus. - Sugrįžau ne tikėdamasis atleidimo.

- Tai tada ko?

Jis pažvelgė Kristei į akis.

- Sugrįžau, nes čia manęs reikia.

- Reikėjo ir prieš dvejus metus, - atkirto sesuo.

Semas iš balso suprato, kaip jai skaudu.

- Kristė...

Ji papurtė galvą, užsitempė griežtą šypseną ir išbeldė:

- Po penkių minučių man pamoka. Pasikalbėsime vėliau. Jei čia tebebūsi.

Tada nosisuko ir nupėdino prie naujokų kalvelės, kur nepatyrę slidininkai susipažindavo su sportu. Kristė ėmė dirbti instruktore vos

keturiolikos. Visi Vajetų vaikai užaugo ant slidžių, o naujokų mokymas – viena iš šeimos verslo šakų.

Kai sesuo išnyko būryje, Semas pasuko į pagrindinį pastatą. Na, nuspręsdamas sugrįžti namo juk žinojo, kad lengva nebus.

Nuleidęs galvą dideliais žingsniais spūdinio namo gerokai lėčiau, nei iš jų pabėgo.

Namas atrodė kaip prisiminimuose.

Kai Semas išvažiavo, renovacija buvo beveik baigta, dabar atrodė, kad pakeitimai prigijo, tapo įprasti. Priekiniai langai didesni, odiniai foteliai sustatyti grupelėmis, dar daugiau jų priešais ryškiai liepsnojantį akmeninį židinį.

Lauke galėjo spiginti šaltis, siautėti vėjas, snigti, bet viduje buvo šilta ir jauku. Semas susimąstė, ar šilumos ir jaukumo bus pasiūlyta ir jam.

Jis mostelėjo už priimamojo stalo rymančiam Patrikui Henesiui ir aplenkęs laiptus pasuko už kampo prie privataus lifto į trečią aukštą. Atsidusęs atidarė kodų dėžutę, paspaudė keturis puikiai žinomus skaičius, nors lyg ir tikėjosi, kad jam išvažiavus namiškiai numerį bus pakeitę. Vis dėlto kodas tiko, ir durys šnypstelėjusios prasadarė, Semas žengė į liftą.

Liftą jie įrengė prieš keletą metų, kai pristatė trečią aukštą. Svečiai atsitiktinai nebeįdėjo į šeimos patalpas ir Vajetai išlošė šiek tiek privatumo. Trumpa kelionė baigėsi ir durys atsidarė, Semas staiga atsidūrė šeimos svetainėje.

Spėjo apsižvalgyti po pažįstamą aplinką. Ant kreminių sienų greta įspūdingų kalno žiemą ir pavasarį nuotraukų kabojo įrėmintos šeimos fotografijos.

Spindintys stalai papuošti rankų darbo lempomis, ant ilgo medinio stalo, pastatyto tarp raudonojo vyno spalvos odinių sofų, sukrauta šūsnis žurnalų ir knygų. Langai įrėmino nuostabų poilsiavietės vaizdą, upės akmenų židinyje prie sienos traškanti ugnis liepsnojo net pasišokinėdama, skleisdė šilumą ir šviesą.

Kambaryje buvę du žmonės patraukė jo dėmesį ir nebeįdėjo. Mama buvo susiraičiusi mėgstamiausiam gėlėtu gobelenu apmuštame krėsele su atversta ant kelių knyga. Tėvas – Semas lengviau atsiduso – sėdėjo didžiuliam odiniame fotelyje, batuotas kojas atrėmęs į tokią pat pagalvėlę. Virš židinio pakabintas plokščiaekranis televizorius rodė seną vesterną.

Per ilgą skrydį iš Švedijos ir pakeliui iš oro

uosto į kurortą Semas daugiau apie nieką negalvojo, tik apie tėvą išstikusį širdies smūgį. Žinoma, jam buvo pasakyta, kad Bobui Vajetui geriau, kad jį išleido iš ligoninės, bet Semas iki pat šios akimirkos neleido sau tuo patikėti.

Pamačius didįjį vyrą įprastoje vietoje, tik labiau susiraukšlėjusį ir dar stambesnį, atsileido krūtinę spaudęs šaltas mazgas.

- Semai! - Konė Vajet nusviedė knygą ant stalelio, pašoko ir pribėgo prie sūnaus. Apsivijusi rankomis stipriai suspaudė lyg bijodama, kad tas vėl nepradingtų. - Semai, tu čia. - Atlošusi galvą nusišypsojo. - Kaip gera tavęs sulaukus.

Semas nusišypsojo ir tik dabar suvokė, kaip ilgėjosi mamos ir kitų namiškių. Dvejus metus klajojo, keliavo iš vienos šalies į kitą, vijosi vis kitą nuotykį. Gyvenimas tilpo bajiniame krepšyje, kurį tebelaikė tvirtai suspaudęs, negalvojo apie tolesnę ateitį - tik apie kitą oro uostą ar traukinių linijas.

Žinoma, šiek tiek slidinėjo. Profesionaliai jau nebesivaržė, bet nenusileidęs šlaitu ilgai neišbūdavo. Slidinėjimas jam įaugęs į kraują, nors didumą laiko skyrė verslui kurti. Modeliavo nusileidimo trasas keliuose geriausiuose pasaulio kurortuose. Jo su Džeku įkurta slidininkų

įrangos bendrovė suklestėjo, o turėdamas du verslus Semas įsigudrino būti nuolat užsiėmęs, kad nereikėtų apie nieką galvoti.

Dabar jis buvo čia, per motinos viršugalvį atėmė tiriantį tėvo žvilgsnį. Keista, bet ir teisinga.

Semas tyčia numetė krepšį, abiem rankomis apkabino nedidukę motiną ir tvirtai ją suspaudė.

- Labas, mama.

Ji atsitraukė, juokais šleptelėjo sūnui per krūtinę ir papurtė galvą.

- Negaliu patikėti, kad tu iš tikrųjų čia. Turbūt peralkai. Einu, ko nors pataisysiu...

- Nereikia, - ramino sūnus, nors suprato, kad dabar motinos niekas nesulaikytų.

Konė Vajet buvo įsitikinusi, kad bet kuri sudėtinga situacija - pretekstas pamaitinti žmones.

- Užtruksiu tik minutėlę, - pasakė ir dirstelėjo į vyrą. - Atnešiu kavos. Tu, pone, lieki krėsle.

Bobas Vajetas tik mostelėjo ranka žmonai, akių nenuleido nuo sūnaus. Konei išskubėjus iš kambario į šeimos virtuvę, Semas priėjo prie tėvo ir atsisėdo priešais jį ant kojų suolo.

- Tėti. Šauniai atrodai.

Susiraukęs senukas nusibraukė nuo kaktos pražilusius plaukus ir primerkė žalias akis, kokias paveldėjo ir sūnus.

- Gerai jaučiuosi. Gydytojas sako, kad tai niekai. Tik per daug įtampos.

Įtampos. Neteko vieno sūnaus, o antras dingęs, ir tėvui pačiam teko diduma kurorto darbų. Kaltė, kurios Semas nenorėjo pripažinti, pervėrė širdį - aišku, jam šitaip pasprukus visiems teko gerokai aplušėti.

Dar labiau suraukęs kaktą tėvas dirstelėjo į tarpdurį, kur išskubėjo žmona.

- Tavo motina ryžtingai nusiteikusi mane laikyti invalidu.

- Išgąsdinai ją, - atsakė Semas. - Po velnių, ir mane išgąsdinai.

Tėvas ilgai žiūrėjo į sūnų, tada pasakė:

- Na, tu ir pats išgąsdinai prieš porą metų. Netikėtai išėjai, nepranešei, nei kur esi, nei kaip sekasi...

Semas giliai atsiduso. Vėl ta kaltė prislėgė pečius tarsi nelaukta viešnia. Jautė ją taip ilgai, kažin ar kada nors sugebės jos atsikratyti.

- Neužtenka keleto atvirukų, sūnau.

- Paskambinti negalėjau, - teisinosi Semas,

bet ir pats suprato, kad elgiasi kaip bailys. – Nedrįsau išgirsti jūsų balsų. Nepajėgiau... po velnių, tėti. Buvau visiškai susipainiojęs.

– Skaudėjo ne tau vienam, Semai.

– Žinau, – susigėdo sūnus. – Suprantu. Bet kai netekau Džeko... – Semas susiraukė prisiminęs, tarsi stumdamas skausmingą prisiminimą iš akiračio, kad daugiau nereikėtų į jį žiūrėti.

– Jis buvo tavo brolis dvynys, – susimąstė Bobas. – Bet ir mūsų vaikas. Kaip tu, kaip Kristė.

Taip ir yra. Semas suteikė tėvams dar daugiau skausmo, kai ir taip buvo neapsakomai sunku. Bet pabėgti atrodė vienintelė išeitis.

– Turėjau išvažiuoti.

Trumpame sakinyje tilpo nesuskaitoma daugybė jausmų, išginusių jį iš namų, toli nuo šeimos.

– Suprantu. – Tėvo žvilgsnis buvo ramus, pilnas užuojautos ir liūdesio. – Tai nereiškia, kad man patinka, bet suprantu. Vis dėlto sugrįžai. Ilgam?

Semas tikėjosi tokio klausimo. Bėda ta, kad atsakymo dar nežinojo. Trumpam nunarino galvą, tada vėl pakėlė akis į tėvą....